

ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ-ਅਪੀਲੈਂਟ

ਬਨਾਮ

ਭਗਵੰਤ ਸਿੰਘ

1962 ਦਾ ਐਲਪੀਏ ਨੰਬਰ 12-ਡੀ

24 ਨਵੰਬਰ 1964

ਕੂਫ (1950) ਕਲਾ 31-ਪਬਲਿਕ ਸਰਵੰਟ ਨੂੰ ਪੇਜ਼ੀਸ਼ਨ ਪ੍ਰੋਟੀਵ ਕੀ ਜਾਇਦਾਦ ਪਰਸਨ-ਕੀ ਪੈਨਿਊਮੇਟਰ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨਜ਼ ਨੂੰ ਹੋਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਇੰਨਜਿਰਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੈਨਸ਼ਨ ਗ੍ਰੇਟ 1964

ਨੌਕਰ ਆਨਲੂਸ ਟ੍ਰੇਮੇਨੀ ਆਈਏ ਅਡੂਡ 1141) ਦਾ ਅਰਥ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਅਥਾਹਤਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਪਰਸਨ 1 ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਹੀ ਮਰਕ 'ਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਵਿਅਕਤੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਸ਼ੈਮ ਦਾ ਪਰਿਵਰਤਨ

ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਐਸਥਰਟੀ ਦਾ। ਆਪਣੀ ਪੈਨਸ਼ਨ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਪੂਨ ਇੰਨਾ ਅਲਮੂਰਾਈਵ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਨਿਆਂਇਕ ਹੈ। ਪੈਨਸ਼ਨਰ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਪੈਨਸ਼ਨ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਰੱਖਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਸ ਨੂੰ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਹੁਕਮ ਕੁਆਸ ਹੈਲ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਨਿਯਮ ਹਨ। ਕਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਸਖਤ ਅਤੇ ਕੋਈ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਯੋਗ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ

ਲੈਟਰਸ ਪੀਐਮਐਸ ਐਪਲ 10 ਆਫ ਦਿ ਲੈਟਰਜ਼: ਹੋਏ ਹੇਟ ਜਸਟਿਸ ਸ਼ਮਰੀ 1962 ਕੋਲ ਰਿੱਟ 95-0/33 ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਪੇਟੈਂਟ ਲਾਗਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ

ਭਗਵੰਤ ਸਿੰਘ

'ਸ. ਐਨ. ਸੰਕਰ ਐਡਵੋਕੇਟ, ਪੈਰਾਮੇਡ

ਰਬੰਤਲ ਅਨੀਸ ਪੌਗਰਵਾਲ ਅਟਾਰਨੀ, ਜਵਾਬਦੇਹ।

ਯਹੂਦੀ

ਮੇਬਰ ਸਿੰਘ, ਜੇ. ਮਹਿਰ ਸਿੰਘ, ਜੀਨ ਇਸ ਐਪਮੀ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਵੱਲੋਂ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦਰ, ਜੇ. ਦੇ 29 ਜਨਵਰੀ, 196 ਏ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ, ਤੱਥ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾ, ਭਗਵੰਤ ਸਿੰਘ, 1 ਅਗਸਤ, 1939 ਨੂੰ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਭਰਤੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਦੌਰਾਨ 26 ਸਤੰਬਰ, 1945 ਨੂੰ ਡਾਇਬੀਟੀਜ਼ ਅਤੇ 30 ਜਨਵਰੀ, 1946 ਦਰਮਿਆਨ ਸਿੰਗਾਪੁਰ ਅਰਮ ਵਿੱਚ ਫੀਲਡ ਸਰਵਿਸ 'ਤੇ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਿੰਗਾਪੁਰ ਦਾ ਵਿਕਾਸ ਕੀਤਾ। ਤਰਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਫਰਵਰੀ, 1946 ਵਿੱਚ ਸੂਬੇਦਾਰ ਦੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਛੁਪਾ ਕੇ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਵਾਪਸ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ। ਅਪ੍ਰੈਲ, 1946 ਵਿੱਚ, ਉਸ ਨੂੰ ਇਲਾਜ ਲਈ ਏਪੀਟਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। 27 ਜੂਨ, 1946 ਨੂੰ, ਸਪੈਸ਼ਲਿਸਟ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਰਾਏ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ "ਉਹ ਡਾਇਬੀਟੀਜ਼ ਮੇਲਿਥਾ-ਯੂਰੀਨ ਸ਼ੂਗਰ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹੈ ਜੋ ਖੁਰਾਕ ਅਤੇ ਇਨਸੁਲਿਨ ਨਾਲ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਪਿਛਲੇ 2 ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਦੀ ਆਮ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ 4 ਪੌਂਡ ਭਾਰ ਪਾਇਆ ਹੈ

ਪੰਜਾਬ ਸੀਰੀਜ਼ ਵੋਲ. XVII (1

2 ਨਿਗਰਾਨੀ). ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਇਲਾਜ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਦਾ ਹੈ। ਕੋਟ ਐਫ ਨੂੰ ਅਵੈਧ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ। ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਦੀ ਫਿਰ 17 ਸਤੰਬਰ, 1946 ਨੂੰ ਮੈਡੀਕਲ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਡਾਇਬੀਟੀਜ਼ ਮੇਲਿਟਨ ਦੇ ਕਾਰਨ, 50 ਪ੍ਰਤੀ ਓਮਟੀ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ, ਸੁਧਾਰ ਦੇ ਅਯੋਗ, ਅਗਲੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਅਯੋਗ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਬੋਰਡ ਨੇ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਹ ਬਿਮਾਰੀ, ਜੋ ਕਿ ਸਤੰਬਰ, 1946 ਵਿੱਚ ਸਿੰਗਾਪੁਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਵਿਗੜ ਗਈ ਸੀ, ਯੁੱਧ ਸੇਵਾ ਦੁਆਰਾ ਵਧ ਗਈ ਸੀ। ਫੋਰਡ ਦੀ ਇਹ ਸਿਫਾਰਿਸ਼, ਜਿਸ ਨੂੰ, ਬੇਮ ਸਵੀਕਾਰ, ਰੁਪਏ ਦੀ ਆਰਜ਼ੀ ਯੋਗਤਾ ਪੈਨਸ਼ਨ ਹੈ। 888-0 ਪ੍ਰਤੀ ਮੇਨਸਨ ਕੰਟਰੋਲਰ ਆਫ ਮਿਲਟਰੀ ਅਕਾਊਂਟਸ (ਪੈਨਸ਼ਨ) ਦੁਆਰਾ ਨੋਵੇਮ ਰੈਬ ਅਨੁਲਗਕ ਏ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਯੋਗਤਾ ਪੈਨਸ਼ਨ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਵਧ ਗਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਪੈਨਸ਼ਨ ਨੂੰ ਘਟਾ ਕੇ ਕਾਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 1826-0 ਜੀਵਨ ਲਈ ਪ੍ਰਤੀ ਮੇਮ, ਪ੍ਰਮਿਸ਼ਨਲ ਓਡਰ-ਅੰਮੂਯੂਰ ਸੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਿਤੀ ਸਟਾਲਨੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਪਰਮਿਸ਼ਨ ਖਿੱਚਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ। 31 ਮਈ, 1964। ਉਹ 25 ਸਤੰਬਰ, 1990 ਨੂੰ ਏਅਰ ਫੋਰਸ ਸੀਓਡੀ, ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚਿਲਨ ਕਲਰਕ ਵਜੋਂ ਨੌਕਰੀ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਨੌਕਰੀ ਵਿੱਚ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕੀਤੀ ਗਈ। 30 ਸਤੰਬਰ, 1954 ਨੂੰ ਮੈਡੀਕਲ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਦੀ ਦੁਬਾਰਾ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਪਾਹਜਤਾ ਨੂੰ 20 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਤੰਬਰ 519508 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਡਾਇਬੀਟੀਜ਼-ਡਾਇਬੀਟੀਜ਼ ਮੇਲਿਟ ਇੱਕ ਮੈਟਿਟਿਊਸ਼ਨਲ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਸੀ

VQL. XVIII-(1) ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ

ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਯੁੱਧ ਸੇਵਾ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਨੇ 9 ਦਸੰਬਰ, 1950 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਰਮੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ 388/50 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਅਪੰਗਤਾ ਦੇ ਅੱਖਰ ਜਾਂ ਡਿਗਰੀ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਥਾਈ ਅਪੰਗਤਾ ^^^" ਪੈਨਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ। ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਜੇ. -

"ਨਿਯਮ 374 ਦੇ ਤਹਿਤ. ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਫੌਜ ਲਈ ਪੈਨਸ਼ਨ ਨਿਯਮ, ਭਾਗ II, 1940, ਅਪਾਹਜਤਾ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਅਪਾਹਜਤਾ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰ ਲਈ ਅਯੋਗ ਹੋਣ ਲਈ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਅਪੰਗਤਾ ਪੈਨਸ਼ਨ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਭਰ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਇੱਕ ਯੋਗ ਪੈਨਸ਼ਨ

ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਹੋਰ ਡਾਕਟਰੀ ਜਾਂਚ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਪਾਹਜਤਾ ਘਟ ਗਈ ਹੈ ਜਾਂ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਜਾਂ ਸੁਧਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਅਸਲ ਅਪੰਗਤਾ ਪੈਨਸ਼ਨ ਜੋ ਜੀਵਨ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਨੁਸਾਰੀ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

2. ਇਹ ਹਦਾਇਤ 28 ਜੁਲਾਈ, 1948 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੈ, ਅਤੇ 1949 ਦੇ ਏ.ਐਲ. ਨੰ. 175 ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।"

ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਉਸਦੀ ਪੈਨਸ਼ਨ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ 23 ਮਾਰਚ 1965 ਦੇ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਦੁਆਰਾ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਡਿਫੈਂਸ ਅਕਾਊਂਟਸ (ਪੈਨਸ਼ਨ) ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਕ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਸੂਚੀ ਡੀ - ਉਸਦੀ ਪੈਨਸ਼ਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ, ਇਸਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ, ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੈ, 8 ਨਵੰਬਰ, 1946 ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪੈਨਸ਼ਨ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧਾਰ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ। ਪੁੱਛ-ਪੜਤਾਲ ਕਰਨ 'ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕੰਟਰੋਲਰ ਆਫ਼ ਡਿਫੈਂਸ ਅਕਾਊਂਟਸ (ਪੈਨਸ਼ਨ) ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਯੂਨਿਟ ਦੇ ਅਫਸਰ-ਇੰਚਾਰਜ ਰਿਕਾਰਡ ਤੋਂ ਉਸ ਦੀ ਪੈਨਸ਼ਨ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਜਾਣਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸ ਨੇ ਪਿਛਲੀ ਵਾਰ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ 27 ਮਈ, 1955 ਦੇ ਇੱਕ ਪੱਤਰ, ਅਨੁਸੂਚੀ ਜੀ ਦੁਆਰਾ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ- ਕਿ ਉਸਦੀ ਪੈਨਸ਼ਨ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਰਿਜ਼ਰਵੇ ਮੈਡੀਕਲ ਬੋਰਡ ਨੇ ਉਸਦੀ ਅਪੰਗਤਾ ਦਾ 20 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਅੰਤਮ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੇ ਫਿਰ ਐਡਜੂਟੈਂਟ ਜਨਰਲ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ; ਜਨਰਲ ਹੈਂਡਕੁਆਰਟਰ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਰੱਖਿਆ ਮੰਤਰਾਲੇ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ 10 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1956 ਦੇ ਇੱਕ ਪੱਤਰ, ਅਨੁਸੂਚੀ H- ਦੁਆਰਾ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਪੈਨਸ਼ਨ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਾਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੈਨਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮੋਟੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਅਤੇ ਵੈਧਤਾ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਏ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਆਦੇਸ਼ ਬੀਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਥਰਸ ਆਰਡਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੂੰ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਪੈਨਸ਼ਨ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਜੇ.

ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਧਾਰਾ 31 (1) ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ

ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਰੱਖਿਆ ਮੰਤਰਾਲੇ ਦੇ ਅੰਡਰ ਸੈਕਟਰੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ 10 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1956, 3 ਮਾਰਚ, 1958 ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਪਟੀਸ਼ਨ,

ਪੰਜਾਬ ਲੜੀ (VOL, XVHI (1)

ਅਤੇ ਐਕਟੈਂਟ ਨੂੰ ਬਰਖਾਸਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਡਾਇਬੀਟੀਜ਼ ਮਲੇਟਸ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀ ਇੱਕ ਅਪੰਗਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਰਤਨ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਰਿਸਰਵੇ

ਮੈਡੀਕਲ ਬੋਰਡ ਨੇ 25 ਸਤੰਬਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਲ, ਸੁਧਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ, 20 ਪ੍ਰਤੀ ਆਨਟ ਫਾਈਨਲ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਜਵਾਬਦੇਹੀ ਦੀ ਅਪੰਗਤਾ ਨੂੰ ਮੁੜ-ਸੰਬੰਧਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। , 1950, ਕੰਟਰੋਲਰ ਆਫ਼ ਡੇਸਮੇਰ ਐਰੰਟਸ (ਪੀਐਮਐਸਐਮਐਸ) ਸ਼ੱਕੀ ਬਣ ਗਏ। ਇਸ 'ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਪੈਨਸ਼ਨ ਫਾਈਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਮੇਦੀਨੀ ਐਵਫਵਾਈਜ਼ਰ (ਪੈਨਕਸਿਨ) ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਚਿਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਗਲਤਫਹਿਮੀ ਜਾਂ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਅਪੰਗਤਾ ਪੈਨਸ਼ਨ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਵਾਪਸੀ ਗਲਤਫਹਿਮੀ ਜਾਂ ਗਲਤੀ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਗਈ ਸੀ (Pimsons) ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸਲਾਹ ਦੇ ਰੂਪ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ II, 1940 ਅਤੇ ਕੋਈ ਵਿਧਾਨਿਕ ਨਿਯਮ ਜਾਂ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗ੍ਰਾਂਟ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਗ੍ਰਾਂਟ ਵਿੱਚ ਨਕਸ਼ੇ ਜਾਂ ਗਲਤੀ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਣ 'ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਗ੍ਰਾਂਟ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਪੈਨਸ਼ਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮਾਮਲਾ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਪੈਨਸ਼ਨ ਜਾਇਦਾਦ ਜਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਗੜਬੜੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਪਹੁੰਚ ਨਾਲ ਕਿ ਕਮਟੀਨੇਸ਼ਨ ਬੇਸ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 (1) ਦਾ ਇਸ ਕੇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਪੋਸਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਕਤ ਆਰਮੀ ਪੇਮੇਨ ਰੈਗੂਲ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਲੀਨ ਟੇ ਪੈਨਸ਼ਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਪੈਂਡੈਂਟ ਨੂੰ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਤੋਹਫ਼ੇ ਜਾਂ ਇਨਾਮ ਦੀ ਬਚਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਉਹ 216 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਰੱਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਕੋਲ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਪੇਰੀਓਨ ਦੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਰੀਮੋਨਸ ਦੇ, ਲਾ ਦ ਟ੍ਰਾਮਿਟੇਨਜ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਪੂਰਾ ਕਰੋ

VOL, XVIII-(1) ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ

ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ ਦੇ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਪੈਨਸ਼ਨ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੁਝ ਕਹਿਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਮੇਬਰ ਸਿੰਘ, ਜੇ. ਨੇ ਅੱਗੇ ਪੱਖ ਲਿਆ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਵਾਂਗ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਚਾਰਟ ਸੰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਪੈਨਸ਼ਨ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬੈਠ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅੰਡਰ ਸੈਕਟਰੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਡੀਕਲ ਸਲਾਹਕਾਰ (ਪੈਨਸ਼ਨ) ਨੇ ਪੈਨਸ਼ਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਅਪਾਹਜਤਾ ਪੈਨਸ਼ਨ ਕਿਸੇ ਗਲਤਫਹਿਮੀ ਜਾਂ ਗਲਤਫਹਿਮੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਸ ਨਾਲ ਬਦਨਾਮ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਤੋਂ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਬਿਆਨ ਬਿਲਕੁਲ ਗਲਤ ਸੀ। ਹਲਫਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਅਜਿਹੀ ਰਿਪੋਰਟ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਸੀ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅੰਡਰ ਸੈਕਟਰੀ ਨੇ 17 ਨਵੰਬਰ 1958 ਨੂੰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਦੂਜਾ ਹਲਫਨਾਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਹਲਫਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਅੰਡਰ ਸੈਕਟਰੀ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮਾਰਚ, 1956 ਵਿੱਚ, ਰੱਖਿਆ ਮੰਤਰਾਲੇ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, "ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਰੀਆਰਡ ਅਫਸਰ ਅਤੇ ਡਿਫੈਂਸ ਅਕਾਊਂਟਸ (ਪੈਨਸ਼ਨ), ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਦੇ ਕੰਟਰੋਲਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਾਰੀਆਂ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸੇਵਾਵਾਂ ਅਤੇ ਡਾਕਟਰੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ

ਕੰਟਰੋਲਰ ਆਫ ਡਿਫੈਂਸ ਅਕਾਊਂਟਸ (ਪੈਨਸ਼ਨ), ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਦੀ ਅਸਲ ਕੇਸ ਫਾਈਲ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਅਪਗਤਾ ਪੈਨਸ਼ਨ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਕੇਸ ਫਾਈਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨੋਟ ਸ਼ੀਟ ਸੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਸੀ.ਡਬਲਯੂ. 98-ਡੀ/58 ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਪਿਛਲੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਸਲ ਮੈਡੀਕਲ ਰਿਪੋਰਟ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਦਸਤਾਵੇਜ਼ 28 ਜਨਵਰੀ, 1957 ਨੂੰ ਰੱਖਿਆ ਮੰਤਰਾਲੇ ਦੁਆਰਾ ਰਿਕਾਰਡ ਅਫਸਰ, ਆਰਮੀ ਆਰਡਨੈਂਸ ਕੋਰ, ਸਿਕੰਦਰਾਬਾਦ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, "ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਨੋਟ ਸ਼ੈਡ ਜਿਸ 'ਤੇ ਅਸਲ ਮੈਡੀਕਲ ਰਿਪੋਰਟ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਪਰੋਕਤ ਦਸਤਾਵੇਜ਼. ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, 13 ਸਤੰਬਰ, 1958 ਨੂੰ, ਇਹ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੁਬਾਰਾ ਰਿਕਾਰਡ ਦਫਤਰ ਦੁਆਰਾ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਦੇ ਗ੍ਰੈਚੁਟੀ ਦਾਅਵੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ, ਡਿਫੈਂਸ ਅਕਾਊਂਟਸ (ਪੈਨਸ਼ਨ), ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਭੇਜ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਨੋਟ ਸ਼ੀਟ ਨੂੰ ਟਰੇਸ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਸੀ

ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਟੈਡਿਸ ਦੀ ਮੈਡੀਕਲ ਰਿਪੋਰਟ ਵੀ ਭਗਵੰਤ ਸਿੰਘ ਕੋਲ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਸੀ

(ਪੈਨਸ਼ਨ), ਇਲਾਹਾਬਾਦ,

ਰੀਕੰਡ ਆਫਿਸ ਵਿੱਚ, ਜਾਂ ਮਿਹਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਮੰਤਰਾਲੇ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ, ਜੇ

ਅੰਡਰ ਸੈਕਟਰੀ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਏ

ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਨੋਟ ਸ਼ੀਟ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਤਾਂ ਹੈ

ਰੱਖਿਆ

ਗੁੰਮਰਾਹ ਹੋ ਗਿਆ ਜਾਂ ਗੁਆਚ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਇਹ ਰੱਖਿਆ ਮੰਤਰਾਲੇ ਕੋਲ ਸੀ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਆਵਾਜਾਈ ਵਿੱਚ ਸੀ

ਰਿਕੋਰਡ ਦਫਤਰ, ਸੈਕੰਡਰਲੁਡ, ਜਾਂ ਰਿਕਾਰਡ ਦਫਤਰ ਤੋਂ ਰੱਖਿਆ ਮੰਤਰਾਲੇ

ਡਿਫੈਂਸ ਅਕਾਊਂਟਸ (ਪੈਨਸ਼ਨ), ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਦੇ ਦਫਤਰ ਨੂੰ। ਦ

ਹਲਫੀਆ ਬਿਆਨ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦਫਤਰ ਦੀ ਨੋਟਿੰਗ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ (ਜੋ I ਕੋਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੈਨਸ਼ਨ ਕੇਸ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਸਪੋਂਡੈਂਟ ਦੇ. ਦੱਸਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਡੀਲਿੰਗ ਅਸਿਸਟੈਂਟ ਐਲ.ਡੀ.

ਚੋਪੜਾ ਨੇ ਇਹ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੈਡੀਕਲ ਸਲਾਹਕਾਰ (ਪੇਮਿਨਸ) ਨੇ ਇਹ ਰਿਪੋਰਟ ਬਣਾਈ ਸੀ

ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ W/3 ਲੇਡਰ ਦੇ ਪੈਨਸ਼ਨ ਕੇਸ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ

ਪੁੰਜਰ ਲੜੀ (VOL. XVIII-(1)

ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੈਡੀਕਲ ਸਲਾਹਕਾਰ (ਪੈਨਸ਼ਨ) ਦੀ ਅਸਲ ਰਿਪੋਰਟ ਦਾ ਸਰੂਪ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਦੁਆਰਾ ਇਸਨੂੰ ਗਲਤ ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ ਸੀ - "W/S ਕਾਰਕ ਨੇ ਇਸ ਸੰਵਿਧਾਨਕ I/D ਨੂੰ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ"। Undpe ਸਕੱਤਰ ਦੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਡੀਲਿੰਗ ਸਹਾਇਕ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਨੋਟਿੰਗ ਤਤਕਾਲੀ ਸਬੰਧਤ ਅੰਡਰ ਸੈਕਟਰੀ ਦੁਆਰਾ ਸੀਰੂਟੀਨਾਈਜ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇੰਝ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ "The in 'No' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਇਹ ਸੂਝ-ਬੂਝ ਤਬਦੀਲੀ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਅਣਡਿੱਠ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਅਸਲ ਰਿਪੋਰਟ, ਕਾਗਜ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੁਣ ਗਲਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੁਣਵਾਈ ਵੇਲੇ-ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਵੱਲ ਇੱਕ ਰੁਝਾਨ ਸੀ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਕਾਗਜ਼ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੀ। ਕੰਟਰੋਲਰ ਆਫ ਡਿਫੈਂਸ ਅਕਾਊਂਟਸ (ਪੈਨਸ਼ਨ) ਦੇ ਨਾਲ। ਇਹ ਕੇਸ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਗਾਇਬ ਪਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਆਧਾਰ ਮੈਡੀਕਲ ਸਲਾਹਕਾਰ (ਪੈਨਸ਼ਨ) ਦੀ ਉਹੀ ਰਿਪੋਰਟ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗਲਤਫਹਿਮੀ ਅਤੇ ਗਲਤੀ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਪੈਨਸ਼ਨ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਅੰਡਰ ਸੈਕਟਰੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਇਸ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਕਿਉਂ ਦਿੱਤੀ

VOL. ਕੇਵਿਨ-(2)] ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਤੋਂ 7. ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮੂਲ ਰਿਪੋਰਟ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ- ਕਿ ਡੀਲਿੰਗ ਅਸਿਸਟੈਂਟ ਦੀ ਦਫਤਰੀ ਨੋਟਿੰਗ ਦੀ ਕਾਪੀ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮਦਦਗਾਰ ਜਾਂ ਸੂਫੀ-ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, 1 ਸਪਸ਼ਟ ਵਿਆਖਿਆ ਹੈ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਪੈਨਸ਼ਨ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ। ਮਿਲੀਗਰਾਮ

ਸਾਬਕਾ ਪੱਖ ਹੱਗਿੰਸ (1) ਦੇ ਬਾਅਦ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਸਹਿਮਤੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਪੈਨਸ਼ਨ ਜਾਇਦਾਦ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 31(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਨਾ ਹੋਣ ਦਾ ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਹ ਉਸ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਪੱਖ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਫੌਜ ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ 388/50, ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਫੌਜ ਲਈ ਪੈਨਸ਼ਨ ਨਿਯਮਾਂ, ਭਾਗ II, 1940 ਦੇ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ 374 ਦੀ ਸੋਧ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਪੈਨਸ਼ਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਿੱਖਿਆ ਜੱਜ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇਹ ਹਦਾਇਤਾਂ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਕਿਉਂਕਿ ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਜੋਂ ਪੈਨਸ਼ਨ ਦਾ ਆਨੰਦ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰ ਜੋ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ 28 ਜੁਲਾਈ, 1948 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਨੂੰ ਸੋਧਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਜੱਜ ਨੇ ਬਸ਼ੇਸ਼ਰ ਨਾਥ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ (2) ਦੇ ਕਮਿਥਿਸਟਸ਼ਨਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਟੀਸ਼ਨ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਪੱਖ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਵੀ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਜੱਜ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ

ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਪੈਨਸ਼ਨ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਹੁਕਮ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਤਹਿਤ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਹੈ

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਇਫੀਡੀਆ, ਭਾਗ II, 1940 ਵਿੱਚ ਫੌਜ ਲਈ ਪੈਨਸ਼ਨ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਭੇਜਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਦਬਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਨਿਯਮ ਸਿਰਫ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਧਾਨਕ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਵਿਰੋਧੀ ਹਾਈਡ ਦੁਆਰਾ ਅਹਾਈ ਸਟੈਟਿਡਰੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਹ ਨਿਯਮ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਲਈ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਦੀ ਇਸ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਹੈ। ਸਖ਼ਤ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਯੋਗ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲ ਸਕਦਾ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਅਰਜ਼ੀ। ਇਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਨਿਯਮ 365 ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਫੌਜੀ ਨੂੰ ਅਸਮਰੱਥਾ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪੈਨਸ਼ਨ ਦੀ ਗ੍ਰਾਂਟ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ ਇੱਕ ਖੇਤਰ ਸੇਵਾ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ। ਨਿਯਮ ਦਾ ਮੁੱਖ ਹਿੱਸਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਭਾਰਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਡ ਅਧਿਕਾਰੀ..... ਕਿਸ ਦਾ ਵਿਰੋਧ-ਸ਼ਿਲਟੀ 20 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਫੌਜੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੋਣ ਲਈ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਹੈ

ਪੰਜਾਬ ਸੀਰੀਜ਼ [VOL. XVIII-(2)]

ਇੱਕ ਫੀਲਡ ਸਰਵਿਸ ਆਰਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਪਾਹਜਤਾ ਪਰਸਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਜਿਹੀ ਪੈਨਸ਼ਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਤੱਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰੋ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਨਿਯਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਖਤਿਆਰੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਲਾਜ਼ਮੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੁਝ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਸਰਵੇਖਣ ਮੈਡੀਕਲ ਬੋਰਡ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਉਸਦੀ ਅਪੰਗਤਾ ਅਜੇ ਵੀ 20 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਪਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਦੀ ਪੈਨਸ਼ਨ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਰਿਟਰਨ WOS ਇੱਕ ਅਖਤਿਆਰੀ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਨਾਲ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਗਲਤਫਹਿਮੀ ਅਤੇ ਗਲਤੀ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਪੈਨਸ਼ਨ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮੱਗਰੀ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਦੋਸ਼ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਜਵਾਬਦੇਹ ਵੱਲ ਸੇਧਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦਾ ਇਹ ਦਬਾਅ ਪਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੈਨਸ਼ਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਪੈਨਸ਼ਨ ਇੱਕ ਤੋਹਫੇ ਜਾਂ ਇਨਾਮ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਫਿਰ ਪੈਨਸ਼ਨ ਐਕਟ, 18 (1871 ਦਾ ਐਕਟ 23), ਸੈਕਸ਼ਨ 4, 5 ਅਤੇ 6 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੈਨਸ਼ਨ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਲਈ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ, ਭਾਵੇਂ ਪੈਨਸ਼ਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਲੈਕਟਰ ਜਾਂ ਧਾਰਾ 5 ਵਿੱਚ ਨਾਮਜ਼ਦ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਅਜਿਹੀ ਚਿਮ ਨੂੰ ਅਜ਼ਮਾਉਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਵਲ - ਕਲੈਕਟਰ ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ 'ਤੇ ਇਸ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈ ਸਕਦੀ

ਹੈ। ਧਾਰਾ 6 ਵਿੱਚ ਇਸ ਸਪੱਸ਼ਟ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਨਾਲ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਕਿ ਇਹ "ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ।

VOL XVIII (2) ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ

ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ਼ ਇੰਡਿਨ ਦੀ ਉਪਰੋਕਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੈਨਸ਼ਨ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 11 ਅਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੈਨਸ਼ਨ ਨੂੰ ਛੋਟ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਬਤ, ਕੁਰਕੀ ਜਾਂ ਜ਼ਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਤੋਂ, ਜੇ

ਕੋਈ ਵੀ ਅਦਾਲਤ, ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 12 ਇਸ ਦੇ ਅਸਾਈਨਮੈਂਟ ਨੂੰ ਰੱਦ ਅਤੇ ਬੇਕਾਰ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਐਕਟ, 1882 (1882 ਦਾ ਐਕਟ 4) ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਸਿਵਾਏ ਉਸ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ। ਸਮਾਂ ਲਾਗੂ ਹੈ। ਇਸ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਦਸ ਧਾਰਾਵਾਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਧਾਰਾ (ਜੀ) ਹੈ ਜੋ ਪੜ੍ਹਦੀ ਹੈ-ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਫੌਜੀ, ਜਲ ਸੈਨਾ, ਹਵਾਈ ਸੈਨਾ ਅਤੇ ਸਿਵਲ ਪੈਨਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਵਜ਼ੀਫ਼ੇ ਅਤੇ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਪੈਨਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਟੇਟਮੈਂਟਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਕਿ (ਏ) ਪੈਨਸ਼ਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, (ਬੀ) ਪੈਨਸ਼ਨ ਨੱਥੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ, ਅਤੇ (ਸੀ) ਇਸ ਨੂੰ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਹੇਠ ਲਿਖਿਆਂ ਹੈ ਕਿ ਏ. ਪੈਨਸ਼ਨਰ ਕੋਲ ਪੈਨਸ਼ਨ ਦਾ ਕੋਈ ਸਿਰਲੇਖ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸੰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 30(1) ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ, ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸਾਰੇ ਆਮ ਗੁਣ ਕਿਸੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸ਼ੋਕਤ ਹੁਸੈਨ ਬੇਗ ਮਿਰਜ਼ਾ ਬਨਾਮ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ (3) 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ, 1871 ਦੇ ਐਕਟ 23 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਅਤੇ 11 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਇਨ੍ਹਾਂ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਪਸ਼ਟ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਪੈਨਸ਼ਨ ਉਸਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਇਸ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਨਿਹਿਤ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਪਿਛਲੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਲਈ ਇਨਾਮ ਵਜੋਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੈਨਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਉਸਦੀਆਂ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਲੋੜਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਲਈ। ਪਰ ਇਸ ਕੇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 22 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪੈਨਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਇੱਕ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਪੈਨਸ਼ਨ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਤਨਖ਼ਾਹ ਨੂੰ ਤੈਅ ਕਰਨਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਅੰਤਮ ਪੈਨਸ਼ਨ 'ਤੇ ਅਸਰ ਪੈਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਐਪੀਮਾ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, 1871 ਦੇ ਐਕਟ 23 ਦੇ ਉਪਬੰਧ LAct ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦਾਅਵਾ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਐਕਸਪ੍ਰੈਸ ਪੈਨਸ਼ਨ ਲਈ ਸਾਧਾਰਨ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵੇਗੀ

ਪੰਜਾਬ ਲੜੀ [ਖੰਡ XVII-(1)]

10 ਪੈਨਸ਼ਨਾਂ ਲਈ ਭਾਰਤ ਦੀ ਯੂਨੀਅਨ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਉਸ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਐਸਐਮਪੀ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ ਕਿ 1871 ਦਾ ਈ ਵ੍ਹੇਲ ਐਕਟ 23 ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਾਵਧਾਨੀ ਦੇ ਉਪਾਅ ਵਜੋਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ 1882 ਦੇ ਐਕਟ 4 ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ (ਜੀ) ਜਿਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਕ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਨੂੰ ਰੋਕਦੇ ਹੋਏ ਵਜ਼ੀਫ਼ਿਆਂ ਅਤੇ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਪੈਨਸ਼ਨਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਇਹ ਸੰਪੱਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਧਾਰਾ 6 ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ (ਸੀ) ਇੱਕ ਸੰਧੀ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹਰ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਸਹੂਲਤ ਇੱਕ ਜਾਇਦਾਦ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹੈ। ਇਹ ਕੇਵਲ ਇੰਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ 1882 ਦੇ ਐਕਟ 4 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਅਜਿਹੇ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਐਕਸਪ੍ਰੈਸ ਪ੍ਰਬੰਧ ਲਈ ਉਹ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਤਬਾਦਲੇਯੋਗ ਹੋਣਗੇ। 1871 ਦੇ ਐਕਟ 23 ਦੀ ਧਾਰਾ 12 ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਈ ਗਈ ਪਾਬੰਦੀ 1882 ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਜਾਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਅਤੇ ਐਕਟ 23 ਦੀ ਧਾਰਾ 11 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਛੋਟ ਜਾਂ ਛੋਟ 'ਤੇ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਸਮਾਨ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀ ਹੈ। 1871 ਇੱਕ ਪੈਨਸ਼ਨ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਹੈ। ਰਾਜਾ ਯੇਰਾਜਮੁਲਾ ਸੂਰਿਆਨਾਰਾਇਣ ਮੂਰਤੀ ਡੋਰਾ ਬਨਾਮ ਮਦਰਾਸ (4) ਵਿੱਚ, ਪੈਨਸ਼ਨ ਦਾ ਵਿਵਾਦਿਤ ਦਾਅਵਾ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਪਰ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ 1871 ਦੇ ਐਕਟ 23 ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਇੱਕ ਬੁਨਿਆਦੀ ਤੱਤ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਉਸ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਫਸਰਾਂ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਡਿਊਟੀ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਤੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵਾ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਵਿਰੁੱਧ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਸਿਧਾਂਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਦਾਅਵਾ ਵੱਖਰੀ ਕਿਸਮ ਦਾ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਸ ਕੇਸ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪੈਨਸ਼ਨ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਮਾਨਤਾ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਕਿਰਪਾ ਜਾਂ ਇਨਾਮ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਜੋਂ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ 'ਤੇ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਮੂਲ ਆਰਡਰ ਬੁਨਿਆਦੀ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗਲਤ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ। ਵਿਦਵਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ

(4) ALR 1959 ALF
VOL XVIII ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ 11

'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਸੀ। ਗਲਤਫਹਿਮੀ ਜਾਂ ਗਲਤੀ, ਪਰ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਭਾਰਤ ਸੰਘ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗੀ; ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ -ਮੂਲ ਰਿਕਾਰਡ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਜੇ. ਮੈਡੀਕਲ ਸਲਾਹਕਾਰ (ਪੈਨਸ਼ਨ) ਦੀ ਰਾਏ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗਾਇਬ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਹ ਸਵਾਲ ਹੈ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਪੈਨਸ਼ਨ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਆਧਾਰ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕੇਸ

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧਾਉਂਦਾ। ਫਿਰ ਦਲੀਲ ਦਾ ਸਾਰਾ ਘੇਰਾ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਘੁੰਮਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਪੈਨਸ਼ਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਮਾਣਿਆ ਗਿਆ ਪੈਨਸ਼ਨ 'ਜਾਇਦਾਦ' ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 31 (1) ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ? ਐੱਲ

ਹਰਿੰਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਸੀਅਰਾ ਲਿਓਨ ਦੀ ਕਲੋਨੀ ਦੇ ਚੀਫ ਜਸਟਿਸ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣ 'ਤੇ ਮਿਸਟਰ ਐਚ.ਜੇ. ਹਰਿੰਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਪੈਨਸ਼ਨ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਹ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ ਕਾਰਨ ਇੱਕ ਦੀਵਾਲੀਆ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਹੈਂਕਰਪਟਸੀ ਵਿੱਚ ਟਰੱਸਟੀ ਨੇ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਦੀਵਾਲੀਆਪਨ ਦੀ ਪੈਨਸ਼ਨ ਦੀਵਾਲੀਆਪਨ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਟਰੱਸਟੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਾਂ, ਬਦਲਵੇਂ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਟਰੱਸਟੀ ਨੂੰ ਕਰਾਊਨ ਏਜੰਟਾਂ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਲੋਨੀਆਂ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਬਕਾਇਆ ਪੈ ਰਹੀ ਪੈਨਸ਼ਨ ਦੀ ਤਿਮਾਹੀ ਕਿਸ਼ਤ ਦੀ ਰਕਮ ਜਾਂ ਉਸ ਦਾ ਅਜਿਹਾ ਹਿੱਸਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਅਤੇ ਵਾਜਬ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਟਰੱਸਟੀ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਗਲੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੱਕ ਪੈਨਸ਼ਨ ਦੀਆਂ ਭਵਿੱਖੀ ਤਿਮਾਹੀ ਕਿਸ਼ਤਾਂ ਮਿਲਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਬਕਾਇਆ ਅਤੇ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਹਰੇਕ ਤਿਮਾਹੀ ਕਿਸ਼ਤ ਦਾ ਅਜਿਹਾ ਹਿੱਸਾ ਜਾਇਜ਼ ਅਤੇ ਵਾਜਬ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਬੇਨਤੀ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਕਲੋਨੀਆਂ ਲਈ ਰਾਜ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਲੋਨੀ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇਸਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਪੈਨਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਗ੍ਰਾਂਟ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋ ਰਹੀ ਪੈਨਸ਼ਨ ਅਤੇ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਭੱਤੇ ਖਤਮ ਕਰਨ ਜਾਂ ਦਫਤਰ ਦੇ ਅਸਤੀਫੇ ਕਲੋਨੀ ਦੇ ਮਾਲੀਏ ਵਿੱਚੋਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰਾਜ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਪੈਨਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਮਿਸਟਰ ਐਚ.ਜੇ. ਹਰਿੰਸ ਦੀ ਪੈਨਸ਼ਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਲੋਨੀ ਦਫਤਰ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਲੋਨੀ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਇਸ ਨੂੰ ਅਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੈ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।

ਪੰਜਾਬ ਸੀਰੀਜ਼ [VOL. XVIII-(2)]

ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਟਰੱਸਟੀ ਵਿੱਚ ਨਿਵਾਸ ਰੱਖਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਦੀਵਾਲੀਆਪਨ ਵਿੱਚ ਟਰੱਸਟੀ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੁਆਰਾ ਭਗਵੰਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਵਸੂਲੀਯੋਗ ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਜੇ. ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ ਕਿ ਪੈਨਸ਼ਨ ਸੀ। ਮਿਸਟਰ ਐਚ.ਜੇ. ਹਰਿੰਸ, ਜੇਸਲ, ਐਮ.ਆਰ. ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੇ ਦੇਖਿਆ-"ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਆਦਮੀ

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨੀ ਰਕਮ ਦੀ ਤਨਖਾਹ ਮਿਲੇਗੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ 'ਤੇ ਉਹ ਪੈਨਸ਼ਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਦਫਤਰ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਸ਼ਰਤਾਂ। ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪੈਨਸ਼ਨ ਦੀ ਸਹੀ ਰਕਮ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਪੈਨਸ਼ਨ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਦਫਤਰ ਨੂੰ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ

ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪੈਨਸ਼ਨ ਦੀਵਾਲੀਆ ਦੀ 'ਜਾਇਦਾਦ' ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸਨੇ ਦਫ਼ਤਰ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਸੀਅਰਾ ਲਿਓਨ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਅਜਿਹੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸੰਪਤੀ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਨਿਆਂਇਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਇਸਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਨਿਰੀਖਣ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ - "ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਤਾਜ ਦੇ ਨੌਕਰਾਂ ਦੀਆਂ ਤਨਖਾਹਾਂ ਅਤੇ ਪੈਨਸ਼ਨਾਂ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਅਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਸੰਸਦ ਦੁਆਰਾ ਵੋਟ ਨਹੀਂ ਕਰ ਲੈਂਦੇ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਕੋਈ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪੁਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਕੁਝ ਤਨਖਾਹਾਂ ਅਤੇ ਪੈਨਸ਼ਨਾਂ ਹਨ ਜੋ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੋ ਆਧਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਨੀਤੀ ਦੇ ਉਲਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਤਾਜ ਦੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਅਦਾਇਗੀਆਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਫੌਜ ਜਾਂ ਜਲ ਸੈਨਾ ਵਿੱਚ ਅਫਸਰਾਂ ਦੀ ਅੱਧੀ ਤਨਖਾਹ, ਜਾਂ ਤਾਜ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਸਲ ਸੇਵਾ ਲਈ ਭੁਗਤਾਨ, ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਦੂਜੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਪੈਨਸ਼ਨਰਾਂ ਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਲਾਭਪਾਤਰੀ ਪਾਦਰੀਆਂ ਦੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਭੱਤੇ, ਜੋ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਂ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਹਨ।" ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਪੈਨਸ਼ਨ ਦੀ ਗ੍ਰਾਂਟ ਦਾ ਨਾ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਕਨੂੰਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਧਾਨਕ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਧਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਹ ਕਿਰਪਾ ਜਾਂ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਅਨੁਦਾਨ ਅਦਾਰਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸੌਪਣਯੋਗ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਰੋਲ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਮਾਸਟਰ ਨੇ ਪੈਨਸ਼ਨ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਮੰਨਿਆ ਹੈ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਦਾ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਉਸ ਕੇਸ ਤੋਂ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਖਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਕੇਸ ਦਾ ਅਨੁਪਾਤ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਭਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਵੋਲ. XVIII-(2)] ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ

ਹੈਡਰੈਬੈਕ (5), ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਦੇ ਉਪ-ਸੰਘ ਵਿੱਚ ਸਥਿਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਆਪਣੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਸ ਦੇ ਦੋ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਰਾਏ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ, ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਜੇ. ਹਿੰਦੂ ਰਿਲੀਜੀਅਸ ਐਂਡੋਮੈਂਟਸ ਬਨਾਮ ਐਲ ਟੀ ਸਵਾਮੀਰ (6), ਅਤੇ ਦਵਾਰਕਾਦਾਸ ਸ਼੍ਰੀਨਿਵਾਸ ਬਨਾਮ ਸ਼ੋਲਾਪੁਰ ਸਪਿਨਿੰਗ ਐਂਡ ਵੇਵਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਿਟੇਡ (7), ਜਿਸ ਦੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਬਦ

ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 31 ਵਿੱਚ 'ਸੰਪਤੀ' ਸੰਚਾਲਨ ਦਾ ਅਰਥ ਇਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਿਆਪਕ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਬੰਡਲ ਨੂੰ ਨੋਟ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਸਰੀਰਿਕ ਅਤੇ ਅਨਿਯਮਤ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ 'ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਕੇਸਾਂ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ' ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਗ੍ਰਾਂਟਰ ਦੁਆਰਾ ਪੈਨਸ਼ਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਪੈਨਸ਼ਨ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਬਾਰੇ ਵਿਵਾਦ। ਉਹ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਪੈਨਸ਼ਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ

ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਪੈਨਸ਼ਨ ਰੱਦ ਕਰਨ ਨਾਲ, ਪੈਨਸ਼ਨ ਦੇ ਸਿਰਫ਼ ਇਨਕਾਰ ਜਾਂ ਰੱਦ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਪੈਨਸ਼ਨ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਵਿਵਾਦ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸਥਿਰ ਹੈ, ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੈਨਸ਼ਨ ਦਾ ਚਰਿੱਤਰ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਇੱਛਾ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਪਰਿਵਰਤਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਉਹੀ ਐਕਟ ਹੈ ਜਿਸ ਤਹਿਤ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਪੈਨਸ਼ਨ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਚੁਣੌਤੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ 'ਜਵਾਬਦਾਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਪੈਨਸ਼ਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਮਾਣਿਆ ਗਿਆ ਪੈਨਸ਼ਨ ਉਸ ਦੀ ਹੈ। ਸੰਪਤੀ. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਪੱਖ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਪੈਨਸ਼ਨ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਤੋਹਫ਼ਾ ਜਾਂ ਇਨਾਮ ਸੀ, ਇਸ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਦੂਰ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦਾ ਇਸ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਪੈਨਸ਼ਨ "ਜਾਇਦਾਦ" ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 31(1) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਇਸ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਜੱਜ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਵਿੱਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ।

ਪੰਜਾਬ ਸੀਰੀਜ਼ [VOL. XVIII-(2)]

ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਪੈਨਸ਼ਨ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੁਕਮ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਜੇ. ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਪੈਨਸ਼ਨ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸ ਐਕਟ ਨੂੰ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਅਰਧ-ਨਿਆਇਕ ਹੈ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਉਸ ਦੀ ਪੈਨਸ਼ਨ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਅਜਿਹੇ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। ਜੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਦਰਸਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਡੀਕਲ ਸਲਾਹਕਾਰ (ਪੈਨਸ਼ਨ) ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਨੂੰ ਗਲਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਰਿਪੋਰਟ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸੀ ਨਾ ਕਿ 'ਨਹੀਂ'। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦਬਾਅ ਪਾਇਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਿ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਭਾਵੇਂ ਉਸਦੀ ਅਪੰਗਤਾ ਨੂੰ 20 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਤੱਕ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਦਾ ਪੈਨਸ਼ਨ ਦਾ ਕੇਸ ਫੌਜੀ ਪੈਨਸ਼ਨ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 365 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਰਿਟਰਨ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ੂਗਰ ਰੋਗ mellitus ਇੱਕ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਬਿਮਾਰੀ ਹੈ, ਪਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੇਸ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿੰਗਾਪੁਰ ਵਿੱਚ ਯੁੱਧ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਤਣਾਅ ਅਤੇ ਚਿੰਤਾ ਕਾਰਨ ਉਸਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿਗੜ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਵਿਚਾਰ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਢੁਕਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਢੁਕਵੇਂ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਪੈਨਸ਼ਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਪੈਨਸ਼ਨ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਜਵਾਬਦੇਹੀ ਵੱਲੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਦੇਰੀ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ, ਪਰ ਸਿੱਖਿਅਕ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਠੋਸ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ

ਵੱਖਰਾ ਵਿਚਾਰ ਕਿਉਂ ਕਰੀਏ। ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਪੀਲ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ ਸਖਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Manjit Kaur
Translator